

Arrest

nr. 337 850 van 16 december 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41 bus 8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VOS, loco advocaat C. MANDELBLAT, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen als niet-begeleide minderjarige op 22 augustus 2023 en heeft de volgende dag een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 december 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 16 juni 2025.

1.3. Op 15 juli 2025 nam de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [A.A.H.], verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Habar Gidir-clan te behoren. U bent geboren in het dorp Ilbir, in het district Harardhere, in de regio Mudug.

Uw ouders gingen uit elkaar toen u twee jaar oud was. Uw moeder verhuisde terug naar haar familie in Mogadishu en u werd opgevoed door uw paternale oom, [H.A.A.], en zijn vrouw, [F.M.O.]. U werd mishandeld door [F.]. Uw vader overleed toen u ongeveer vijf jaar oud was.

Op 28 juni 2023 kwam uw paternale oom naar u toe en zei hij dat hij u weg had gegeven aan een oude man die lid was van Al-Shabaab, [M.M.S.]. U was geschrokken en probeerde hem te overtuigen dit niet te doen, maar hij wilde niet naar u luisteren en bracht u naar deze man. Toen u aankwam bij hem thuis deed deze man u slechte dingen aan en werd u gedurende twee dagen seksueel mishandeld. Na zeven dagen werd de pijn zo ondraagbaar dat u besliste te vluchten naar een kennis. Deze persoon contacteerde uw oma in Mogadishu en regelde uw vertrek. De volgende dag kon u met een vrachtwagenchauffeur meereizen. Na uw aankomst in Mogadishu belden uw paternale oom en [M.M.S.] of u aanwezig was. Uw oma vertelde hen dat ze u niet had gezien. Uit schrik liet uw oma u onderduiken bij kennissen van haar en een week later kon u het land verlaten.

U verliet Somalië op 15 juli 2023, kwam aan in België op 22 augustus 2023 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw VGV-atteest en de overlijdensakte van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaart maagproblemen te hebben en last te hebben van migraineaanvallen wanneer er te veel lawaai is en u zich in een drukke omgeving bevindt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 16.06.2025 (verder NPO), p. 4). U legt echter geen medische documenten neer die uw problematiek staven. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u de vragen begreep en betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. U verklaarde zelf dat u alle redenen waarom u uw land ontvlucht was vermeld had en u de tolk en de gestelde vragen goed had begrepen (NPO, p. 27).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan

internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden daar deze van essentieel belang zijn voor het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Het is immers de reële verblijfplaats in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie en/of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu maakt u niet aannemelijk effectief recent afkomstig te zijn uit het dorp Ilbir, van het district Harardhere, in de regio Mudug. U hebt wel een redelijke kennis van de lokale geografie, maar uw kennis over andere essentiële zaken is echter te beperkt om te concluderen dat u er de laatste jaren voor uw vertrek naar Europa hebt verbleven.

1. U biedt geen zicht op uw werkelijke leeftijd en profiel.

• Er dient opgemerkt dat u zich op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk voordeed als een minderjarige. U verklaarde meer bepaald geboren te zijn op 20 december 2008 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 23.08.2023). Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd en uit de beslissing in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 bleek dat u op het ogenblik van het onderzoek op 31 augustus 2023 minstens 24 jaar oud was – nl. 26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2.6 jaar –, en dus niet kan worden beschouwd als minderjarige. Uw geboortjaar werd bijgevolg aangepast naar 1998. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u enkel heeft verteld wat uw ouders u vertelden, u niet in een ziekenhuis geboren bent, u geen registratie kende, u niets op te merken heeft over de leeftijd die naar boven kwam en u geen documenten heeft (NPO, p. 6). U blijft er ook bij dat u op het moment van het interview op het CGVS minderjarig bent (ibid.). Deze verklaringen kunnen allerminst overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Belgische asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Ook biedt u de Belgische autoriteiten geen zicht op een periode van maar liefst tien jaar van uw jonge leven.

2. Uw kennis omtrent de meest recente droogtes die uw herkomstregio teisterden is onvoldoende.

- U verklaart dat er droogtes waren in 2011 en 2017 (NPO, p. 10). U verklaart dat het in 2017 niet voldoende regende, er geen oogsten waren op de velden, het vee problemen kreeg en er schaarste aan voedsel en water was (NPO, p. 11). U weet echter niet precies wanneer de droogte begon en u stelt dat die slecht enkele maanden – zo'n zes à zeven – duurde (ibid.). Nogmaals gevraagd wanneer de droogte van 2017 begon, stelt u dat het ergens aan het begin van het jaar begon (ibid.). U gevraagd of er ook in 2016 een droogte was, stelt u van niet (ibid.). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er van maart 2016 tot oktober 2017 een ernstige droogteperiode plaatsvond in uw regio (zie blauwe map, stuk 1). Gevraagd hoe het komt dat uw verklaringen zo verschillen van de objectieve informatie, zegt u dat u zich enkel de droogte van 2017 kan herinneren omdat het niet regende (NPO, p. 12). Het is geenszins geloofwaardig dat u als levenslang inwoner van Xarardhere-district en als lid van een huishouden wiens inkomsten sterk konden schommelen in functie van droogteperiodes – jullie hadden geiten (NPO, p. 19) en uw tante verkocht melk (NPO, p. 9) – niet zou weten dat deze droogte ook een groot deel van het jaar 2016 aanhield en u de lengte van deze droogte zo significant zou onderschatten.

- U gevraagd of er nog periodes van droogte waren voor uw vertrek verklaart u van niet (NPO, p. 12). Gevraagd of er na 2017 nog een droogte is geweest, zegt u dit niet gezien te hebben en verklaart u dat de regen soms een tijdje uit bleef, maar u zich geen gekende droogte kan herinneren na 2017 (NPO, p. 12). Gevraagd of u zich een droogte herinnert in 2021 en 2022, verklaart u van niet (ibid.). Uit objectieve informatie blijkt echter dat er zo'n jaar voor uw vertrek uit Ilbir nog een significante droogte heerste in uw regio van november 2021 tot april 2022 (zie blauwe map, stuk 1). Het is opnieuw geenszins aannemelijk dat u recentelijk afkomstig zou zijn uit Ilbir, maar u geen enkele notie zou hebben van de meest recente droogte van 2021 en 2022. Geconfronteerd met de informatie waarover het CGVS beschikt, stelt u enkel herinneringen te hebben van de droogte in 2011 en 2017 (NPO, p. 12), hetgeen deze opvallende lacune in uw kennis niet uitklaart.

- U legt ook opmerkelijke verklaringen neer over het werk van de vrouw van uw paternale oom, [F.]. Zo verklaart u dat ze melkboerin was en melk kocht van de nomaden en dit doorverkocht (NPO, p. 9). Gevraagd of [F.] nog werk had in de periode van de droogtes, antwoordt u instemmend en stelt u dat ze nog melk verkocht (NPO, p. 11). Gevraagd welke invloed de droogte op haar werk had, ontkomt u de vraag en zegt u dat ze enkel melk had die ze kon verkopen (ibid.). Opnieuw gevraagd welke invloed dat de droogte op haar werk had, stelt u plots dat ze in de periode van de droogtes geen melk meer kon verkrijgen van de nomaden omdat het vee onvoldoende water en hooi had (ibid.). Het is opvallend dat u niet van bij het begin duidelijke en eenduidige verklaringen kan afleggen over de impact van de droogte op het werk van [F.] en u uw verklaringen telkens aanpast naar aanleiding van de vragen die worden gesteld.

3. U legt vage en foutieve verklaringen af omtrent de verschillende veiligheidsincidenten die plaatsvonden in uw regio.

- U verklaart dat er nooit gevechten plaatsvonden in uw regio (NPO, p. 12-13). Gevraagd welke incidenten er plaatsvonden tussen de Somalische regering en Al-Shabaab in uw regio, stelt u dat u zich geen gevechten kan herinneren (NPO, p. 13).

- Gevraagd wat u zich herinnert over de aanval die plaatsvond in uw dorp op 26 januari 2023, kaatst u de vraag terug en vraagt u over welk incident men het heeft (NPO, p. 13). Opgemerkt dat het CGVS over informatie beschikt over een incident dat plaatsvond op 26 januari 2023 waarbij de overheidstroepen samen met uw clan, de Habar Gedir, vochten tegen Al-Shabaab in uw dorp (zie Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), Dashboard [filters: Region: Mudug - Xarardheere, Event Date: 18/08/2014-24/12/2023], s.d., <https://acleddata.com/dashboard/#/dashboard> [geraadpleegd op 10/07/2025], (zie blauwe map stuk 2)), antwoordt u dat dit niet klopt en u er niets over hoorde (ibid.), hetgeen niet kan overtuigen aangezien u uw dorp pas in juli 2023 zou verlaten hebben (verklaring DVZ, punt 5 en 10; NPO, p. 7).

- U verklaart tevens dat er nooit gevechten plaatsvonden in Deegaan, een dicht buurdorp van Ilbir dat u correct weet te situeren (NPO, p. 15). Opgemerkt dat op 21 januari 2023 de overheidstroepen, samen met uw clan, de Habar Gedir, vochten tegen Al-Shabaab in het dorp Deegaan, zegt u daar niets over te weten (ibid.), hetgeen opmerkelijk is gezien de geografische nabijheid van Deegaan en de vaststelling dat uw eigen clan betrokken was bij dit conflict (zie blauwe map stuk 2 en 3).

- U verklaart verder wel dat Harardhere ooit werd ingenomen door de overheid, maar weet niet wanneer dit was (NPO, p. 13).

- U haalt een luchtaanval in Dumaaye aan in 2023, maar weet niet wanneer die precies plaatsvond, wie de Somalische overheid hielp bij deze aanval of wat het resultaat was van die luchtaanval (NPO, p. 13-14).

- Ook vonden vele incidenten plaats in Harardhere waar u niets over weet (NPO, p. 15 en blauwe map stuk 2).

4. U biedt geen zicht op uw huidig, actueel netwerk in Somalië, waardoor u niet aannemelijk maakt bij terugkeer naar uw land van herkomst een alleenstaande vrouw te zullen zijn.

- Aangezien u niet aannemelijk maakt recent in Ilbir te hebben verbleven, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw problemen die zich daar zouden hebben afgespeeld. Daarnaast kunnen uw verklaringen over uw gedwongen huwelijk met [M.M.S.] in geen geval overtuigen. Zo weet u niet veel over de man met wie u moest huwen. U wist dat hij reeds getrouwd was, maar niet met wie, hoeveel kinderen hij had of wat hun geslachten of hun namen waren (NPO, p. 24). Voorts weet u ook niet welke functie en taken hij vervulde binnen Al-Shabaab of sinds wanneer hij al Al-Shabaab-lid was (NPO, p. 25). Verder weet u ook niet precies waarom het huwelijk tot stand kwam. Zo weet u niet wie het initiatief nam, om welke reden u werd uitgehuwelijkt, of uw paternale oom een beloning zou krijgen en waarom het Al-Shabaab-lid toestemde op de vraag van uw paternale oom om u uit te huwen (NPO, p. 23-25).

- Daarenboven legt u vage verklaringen neer over het overlijden van uw vader. Zo stelt u dat hij overleed bij een clanconflict, maar weet u hier niets over. Zo weet u niet waarom er een clanconflict was, hoe het conflict evolueerde, wat de origine van het conflict was, door wie uw vader werd vermoord, waar hij precies werd vermoord en hoe jullie op de hoogte werden gebracht van zijn overlijden (NPO, p. 16-17).

- Ook over het overlijden van uw broer [M.H.] is uw kennis zeer oppervlakkig. U weet enkel te vertellen dat hij gerekruteerd werd door Al-Shabaab en hij zo'n 3,5 à 4 jaar geleden overleden is (NPO, p. 18). U weet niet waar of in welke omstandigheden hij het leven liet (ibid.).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recentelijk afkomstig te zijn uit het dorp Ilbir, in district Harardhere, in de regio Mudug. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recente regio van herkomst in Somalië waar u de laatste jaren voor uw komst naar België zou hebben doorgebracht, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Ilbir heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat uw vrouwelijke genitale verminking (VGV) betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. U legt hiervan ook een attest neer (groene map, stuk 1). U haalt voor het CGVS zelf géén concrete vrees bij een terugkeer naar Somalië aan omwille van uw al ondergane VGV type III (NPO, p. 5). Op de DVZ verklaarde u wel dat u vreesde dat u opnieuw zou moeten intrekken bij de man aan wie u werd uitgehuwelijkt en u na elke (hypothetische) bevalling opnieuw besneden zou worden (vragenlijst CGVS, punt 4), zoals ook uw advocaat aanhaalde op het CGVS (NPO, p. 27). Zoals hierboven beargumenteerd kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk. Uit de landeninformatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt voorts niet dat er een systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling, een scheiding of voorafgaand aan een volgend huwelijk in Somalië. Het principe van maagdelijkheid is immers niet meer van toepassing. In die omstandigheden dient dan ook te worden geconcludeerd dat er in casu goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat u bij een terugkeer niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

U stelt verder met uw besnijdenisattest te willen aantonen dat u ernstig verminkt bent en u hierdoor verschillende problemen heeft gekend gedurende uw leven (NPO, p. 5). Zo stelt u hierdoor urineproblemen te hebben gekend, net als problemen tijdens uw maandstonden omdat het bloed traag druppelde, waardoor u pijn aan uw baarmoeder kreeg en u ook moest overgeven (ibid.). Voorts verwijst u opnieuw naar de niet-geloofwaardig geachte problemen omtrent uw gedwongen huwelijk door te stellen dat u een zeer pijnlijk (eerste) seksueel contact met die man beleefde. Er kan op basis hiervan geen reële en/of actuele vrees bij terugkeer worden vastgesteld.

Ter zake dient nog opgemerkt dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de

fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

U haalde verder geen andere redenen aan inzake uw VGV. Uit uw verklaringen kan derhalve niet worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV.

Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient u bijgevolg voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure.

Wat betreft de overlijdensakte van uw moeder, dient opgemerkt dat dit gegeven niet meteen betwist wordt, maar hier geen vrees ingeval van terugkeer naar Somalië kan uit afgeleid worden.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie: UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_20250325.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Somalië grotendeels wordt bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland waar sommigen nog een andere nationaliteit hebben verworven. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. In geen enkele regio in Somalië is er sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Afhankelijk van de regio van herkomst, kan een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon vastgesteld worden, indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen of buiten Somalië is dan ook essentieel. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Somalië.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 16.06.2025 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden. U werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar

België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (NPO, p. 2). U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Somalië (NPO, p. 26). Hierop antwoordde u dat u wel uit die regio komt, mensen uit uw omgeving kalk hebben op hun tanden en u dit ook heeft, en u uw dorp wel kan omschrijven, maar u altijd thuis bleef en u buiten uw dorp Ilbir niets kende (ibid.).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, § 2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster zet haar enig middel uiteen als volgt:

"Tegenpartij weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Haar wordt verweten niet te voldoen aan haar medewerkingsplicht daar zij op bewuste wijze niet de correcte gegevens zou hebben verstrekt.

1. Er wordt verzoekster verweten dat zij geen werkelijk zicht biedt op haar werkelijke leeftijd en profiel. Verzoekster verklaarde bij haar aankomst in België geboren te zijn in 2008. Nadien werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd dat aanduidde dat zij in 2023 minstens 24 jaar oud was, en dus ten laatste geboren werd in 1999.

Wat betreft haar werkelijke geboortedatum wenst verzoekster te benadrukken dat haar zolang zij zich hier bewust van is wordt verteld dat zij geboren werd in 2008. Zij werd geboren in Somalië in het dorp Ilbir in het district Harardhere. Haar werd verteld dat zij niet geboren was in een ziekenhuis en zij heeft zelf nooit een geboorteakte of een gelijkaardig document gezien dat haar exacte geboortedatum en/of -plaats certificeert.

In deze dient benadrukt te worden dat verzoekster geenszins de intentie heeft gehad om de Belgische autoriteiten te misleiden. Zij verklaarde bij het CGVS zelf ook dat bij haar geboorte er geen registratie was van haar geboorte en dat zij dus geen geboorteakte heeft gezien. Zij kan zich, voor wat betreft haar leeftijd, daarom enkel baseren op wat haar gezegd werd door haar 'ouders', i.e. haar nonkel en haar tante bij wie zij verbleef nadat haar ouders van elkaar scheidden.

Het is mogelijk dat de tante en de oom van verzoekster op bewuste wijze haar hebben voorgelogen over haar werkelijke leeftijd. Verzoeker kan zich enkel herinneren dat zij al sinds zij zeer jong was bij haar oom en haar tante verblijft. Zij was op het moment dat zij bij haar oom en haar tante ging wonen nog slechts een kleuter. Het leven dat zij daarvoor had, bij haar ouders voordat zij van elkaar scheidden, kent zij enkel uit de schaarse verhalen die haar oom haar heeft verteld.

Verzoekster kan zich niet herinneren hoelang zij bij haar oom en haar tante heeft gewoond. Haar leven bij haar oom en haar tante is ook, sinds zolang zij zich kan herinneren, hetzelfde. Eens zij ooit genoeg was, zo rond de leeftijd van 5 à 6 jaar, moest zij werken in het huishouden van het gezin en werd zo, in het bijzonder door haar tante [F.], op hardhandige wijze gedisciplineerd en uitgebuit. Haar vrijheid was erg beperkt en zij vierde bijvoorbeeld ook geen verjaardagen. Zij heeft zelf geen idee hoelang zij in totaal bij haar oom en haar tante heeft verbleven, en of het gaat om een periode van zo'n 10 of zo'n 20 jaar. Het enige element waar zij op kon voortgaan om haar leeftijd te bepalen zijn de verklaringen van haar oom en tante, die haar zeiden dat zij geboren was in 2008. Het is om die reden dat zij aldus heeft verklaard geboren te zijn in 2008 bij aankomst in België, en dat zij nadien aan deze verklaring heeft vastgehouden ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal.

2. Tegenpartij hecht geen geloof aan de verklaringen van verzoekster omtrent haar verblijfplaats in Somalië. Hoewel verzoekster correct beschreef hoe er in 2017 een lange periode van droogte was en zij bovendien op uitgebreide wijze de regio van waaruit zij afkomstig is kon duiden, acht tegenpartij het ongeloofwaardig dat zij werkelijk afkomstig is uit Harardhere, meer bepaald uit het dorp Ilbir. Bovendien stelt tegenpartij dat de verklaringen van verzoekster omtrent de veiligheidssituatie in de regio van waaruit zij afkomstig is verder inconsistent zijn met de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in Somalië.

Tegenpartij is niet overtuigd van de afkomst van verzoekster en stelt dat zij, minstens voor wat betreft een bepaalde periode, geen waarachtig beeld geeft van haar werkelijke verblijfplaats in Somalië.

Tegenpartij doet dit omdat de kennis van verzoekster over de periodes van droogte die plaatsvonden in maart 2016 alsook in 2021-2022 inconsistent is met de informatie waarover het CGVS beschikt. Ook meent tegenpartij dat het feit dat verzoekster geen kennis heeft van twee specifieke veiligheidsincidenten die in januari 2023 plaatsvonden in haar dorp en een naburig dorp erop wijst dat zij geen waarachtig beeld geeft van haar verblijfplaatsen.

Echter moet erop worden gewezen dat verzoekster zelf op uitgebreide wijze verklaringen heeft afgelegd over haar omgeving en het leven in Ilbir. Zo was verzoekster in staat op erg precieze wijze haar dorp en de belangrijkste gebouwen in Ilbir te lokaliseren: (CGVS, p. 7)

[...]

Ook legde zij uitgebreide verklaringen af over de omgeving van Ilbir, onder meer over nabijgelegen nederzettingen en bewoonde gebieden: (CGVS, p. 8-9)

[...]

Ook wat de verklaringen die verzoekster aflegde met betrekking tot haar clanlijn dragen bij aan haar verdere geloofwaardigheid als persoon die afkomstig is uit Ilbir. Zij verklaarde daarover als volgt: (CGVS, p. 6)

[...]

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat verzoekster erg volledig antwoordde op de vragen over haar clanlijn, alsook dat zij vol overtuiging antwoordde op de vraag of er enkel mensen van haar subclan (Yawa Dhaale) in haar dorp Ilbir woonden. In het bijzonder moet echter worden opgewerkt dat haar subclan (de Ayr, ook wel eens Cayr genoemd) in hoofdzaak gesitueerd worden in de regio's centraal in Somalië. De Ayr-subclan, onderdeel van de Habar Gidir en daarmee behorend tot de bredere Hawiye-clanfamilie, heeft een belangrijke aanwezigheid in de regio Mudug in Centraal-Somalië. Hoewel hun historische kerngebied in Galgaduud ligt, hebben de Ayr zich sinds de burgeroorlog in toenemende mate verspreid naar omliggende gebieden, waaronder Mudug

In het bijzonder in Zuidelijk Mudug behoren steden en districten als Galkayo en omliggende nederzettingen tot de gebieden waar de Ayr een sterke invloed uitoefenen. Hun aanwezigheid is zichtbaar in zowel het stedelijke bestuur als de economische activiteiten, zoals handel en veeteelt. Dit heeft ertoe geleid dat de Ayr een van de bepalende clans zijn in de machtsbalans van Mudug. 1

Ook de verklaringen van verzoekster met betrekking tot haar clanlijn dragen aldus bij aan de geloofwaardigheid van haar werkelijke afstamming en het feit dat zij afkomstig is uit Ilbir, in de provincie Mudug.

Wat betreft haar gebrek aan kennis over de meeste recente veiligheidsincidenten in Somalië enkel toevoegen dat zij in het voorjaar van 2023 wel de gevechten heeft ervaren die er zijn geweest, en dat zij dit aldus ook verklaard heeft bij het CGVS (CGVS, p. 13 en p. 14), doch had zij geen kennis van de specifieke veiligheidsincidenten waarnaar gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij werd door haar oom en tante gedwongen in het huishouden te werken en mocht in die maanden amper naar buiten gaan. Zijzelf is,

voordat zij uitgehuwelijkt werd, ook nooit in contact gekomen met leden van Al-Shabaab. Haar oom of tante vertelden haar ook niets over de gevechten die zij weliswaar gewaarwerd, maar laat staan dat zij haar zouden informeren over gevechten die in de omliggende dorpen plaatsvonden, of over de machtsovername door de Somalische troepen die op til stond te gebeuren.

Wat betreft haar gebrek aan kennis over de verschillende droogteperiodes die hebben plaatsgevonden moet worden opgemerkt dat verzoekster, net zoals dit het geval is voor wat betreft haar geboortedatum, het moeilijk vindt de exacte gebeurtenissen in de tijd te situeren.

Tegenpartij acht haar verblijf in Ilbir ongeloofwaardig omdat verzoekster de droogte van 2016- 2017 enkel situeerde in 2017 en niet stelt dat deze droogte reeds aanvang nam in 2016. Echter gaf verzoeker wel uitgebreide verklaringen omtrent de periode van droogte in 2017. Zij kan zich niet herinneren hoe lang die periode van droogte geduurd heeft, en plaats het zwaartepunt ervan (i.e. wanneer dit de ergste impact had op haar leven in Somalië) in 2017. Voordien was er in beperkte mate nog water beschikbaar, het is pas in 2017 dat zij de droogte echt als precair heeft beschouwd.

3. Tegenpartij hecht verder geen geloof aan de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de specifieke vervolging die zij heeft doorstaan. Zij werd als meisje gedwongen te huwen met een oudere man, die haar vervolgens verkrachtte en mishandelde en als huisslaaf gebruikte. Tegenpartij stelt dat het relaas van verzoekster niet kan overtuigen, onder meer omdat zij geen verdere details kan geven over de man met wie zij diende te trouwen.

Tegenpartij houdt er op geen enkele wijze rekening mee dat verzoekster weliswaar voor haar gedwongen huwelijk met de man af en toe van hem had gehoord, maar dat zij voordien nog nooit met hem had kennism gemaakt. Zij heeft slechts gedurende 7 dagen bij hem verbleven, en gedurende die 7 dagen werd zij seksueel mishandeld en uitgebuit. Dat ze dan ook niet op de hoogte was van zijn gezinssituatie (bv. hoeveel kinderen hij had) of zijn functie binnen Al-Shabaab is allerminst een reden om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in twijfel te trekken. De enige persoon die zij om die informatie had kunnen vragen was haar oom of haar tante, maar het is erg twijfelachtig of zij haar zouden informeren daarover.

4. Verzoekster loopt een risico op vervolging ten gevolge van de uitoefening van herbesnijdenis in Somalië, in het bijzonder rekening houdend met haar afkomst en haar profiel.

Aan tegenpartij werd een attest voorgelegd waarin wordt geattesteerd dat verzoekster besneden is volgens de wijze die overeenstemt met besnijdenis van het type 3 (infibulatie).

Tegenpartij heeft verder geheel nagelaten verzoekster verdere vragen te stellen over de wijze waarop zij in het verleden werd besneden, het aantal keren dat zij werd besneden en de medische complicaties hiervan, alsook wie deze besnijdenis heeft uitgevoerd en op welke leeftijd. Verzoekster haalde echter zelf, zowel tijdens haar eerste onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat zij twee 'problemen heeft in Somalië', met name enerzijds de problemen met haar gedwongen huwelijk alsook anderzijds de problemen met de besnijdenis die zij heeft ondergaan en ook in de toekomst zal moeten ondergaan.

De vaststelling dat verzoekster een vrouw is die minstens de vruchtbare leeftijd heeft bereikt en ook stelt uitgehuwelijkt te worden in geval van terugkeer naar Somalië, noodzaakt minstens het onderzoek naar het risico dat verzoekster, na een bevalling of met het oog op seksueel contact, zal worden herbesneden in geval van terugkeer naar Somalië.

In Somalië is de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking (VGV) extreem hoog: vrijwel alle vrouwen van 15–49 jaar hebben een vorm van VGV ondergaan, waarbij het meest voorkomende type de infibulatie (WHO-type III) is. Dit type vernauwt of sluit de vagina gedeeltelijk en leidt er vaak toe dat vrouwen vóór of tijdens de bevalling chirurgisch moeten worden 'geopend' (de-infibulatie). In de vruchtbare levensfase ontstaat dan een specifiek risico op herbesnijdenis: na een bevalling (of soms na huwelijk/scheiding) kan sociale druk bestaan om opnieuw te vernauwen—re-infibulatie—zodat de lichaamsstatus weer overeenkomt met lokale schoonheids- en kuisheidsnormen. 2

Recente landeninformatie voor Somalië beschrijft dat re-infibulatie in Somalië voorkomt, al is de omvang moeilijk te kwantificeren. Sommige bronnen en veldrapporten melden zowel de-infibulatie als re-infibulatie in Somaliland, Puntland en Centraal-Somalië; tegelijk benadrukken systematische overzichten dat er geen harde gegevens zijn die wijzen op een zeer wijdverspreide postpartum-re-infibulatie, mede door variatie tussen regio's en veranderende opvattingen binnen gemeenschappen. Dit betekent dat het risico reëel maar context-afhankelijk is—en vooral speelt bij vrouwen die na een bevalling of medische ingreep onder druk staan om "terug" te worden genaaid.³

In dit licht wordt dan ook verwezen naar de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot de praktijk van herbesnijdenis en het bestaan van een vrees tot vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951:

CCE n° 209 311 du 14.09.2018 : « [...] »

Eigen vertaling : "Van zijn kant herinnert de Raad eraan dat infibulatie, een extreme vorm van genitale verminking, voor de vrouwen die het hebben ondergaan, meestal de noodzaak inhoudt van toekomstige

ingrepen die neerkomen op het reproduceren van de oorspronkelijke vervolging (zie in dezelfde zin arrest nr. 125 702 van de Raad van 17 juni 2014, uitgesproken door een kamer met drie rechters - punt 5.4.1). (...) Ook de omstandigheden van het onderhavige geval, [...], leiden tot de opvatting dat er een sterk vermoeden bestaat dat verzoekster in geval van terugkeer naar Guinee opnieuw zou worden onderworpen aan genitale verminking van vrouwen, in de vorm van een nieuwe episode van desinfibulatie/re-infibulatie. (...) 4,11. Verzoekster dient derhalve de gevraagde internationale bescherming te worden verleend. In casu heeft verzoekster reden om te vrezen voor vervolging wegens haar lidmaatschap van de vrouwengroep.”

Eveneens erkende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het sterk vermoeden in hoofde van een vrouw van vruchtbare leeftijd, zoals verzoekster, dat zij bij terugkeer naar Somalië aan verdere genitale verminking, en aldus aan vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zal worden onderworpen: Arrêt CCE n° 230 185 du 13 décembre 2019 : « [...] »

Eigen vertaling : “De Raad maakt uit de verschillende stukken informatie op dat infibulatie en reinfibulatie veelvuldig worden toegepast in Somalië en dat vrouwen soms na de bevalling worden geherfibuleerd ondanks hun afkeuring (...) 15. De Raad is derhalve van oordeel dat, op basis van de thans beschikbare informatie, het risico op herfibulatie bij vrouwen in de vruchtbare leeftijd in Somalië aanzienlijk hoog is. In het onderhavige geval is verzoekster 26 jaar oud, heeft zij reeds infibulatie ondergaan en vermeldt zij de mogelijkheid om in de toekomst moeder te worden. Er bestaat dus een sterk vermoeden dat zij aan verdere genitale verminking zou worden onderworpen indien zij naar Somalië zou terugkeren. Er is niet aangetoond dat zij door haar uitzonderlijke omstandigheden daaraan niet zou worden blootgesteld of dat zij zich daartegen redelijkerwijs zou kunnen verzetten.

Thans moet worden besloten dat de persoonlijke omstandigheden van verzoekster in combinatie met het gegeven dat zij de vruchtbare leeftijd heeft een sterk vermoeden doen rijzen dat zij zal worden onderworpen aan verdere genitale verminking indien zij naar Somalië zou terugkeren. Het ontbreken van enige systematische toepassing van herbesnijdenis, laat staan de vaststelling dat verzoekster op dit ogenblik besneden is, doen hieraan geenszins afbreuk.

5. Verzoekster loopt een reëel risico op ernstige schade in de zin van een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict tussen Al-Shabaab en de Somalische regeringstroepen.

Verzoekster is afkomstig uit Ilbir in de regio Mudug. De meest recente landeninformatie (Somalia; Security Situation, EUAA, May 2025) wijst op de diffuse aanwezigheid van Al-Shabaab in Mudug. De noordelijke en zuidelijke delen van Zuid-Mudug stonden onder gemengd, onduidelijk en/of lokaal bestuur, waarbij zowel Al-Shabaab als de ‘federatie-gebonden coalitiekrachten’ betrokken waren. Het centrale deel van Mudug stond volledig onder controle van de federatie-gebonden coalitiekrachten, terwijl Al-Shabaab een gebied volledig beheerste dat zich uitstreckte van de grens met de Galgaduud-regio tot de steden Ba’adweyne, Amara en Qey’a. De laatstgenoemde twee steden stonden onder controle van Al-Shabaab. Ba’adweyne stond onder gemengd of onduidelijk bestuur, waarbij zowel Al-Shabaab als de federatie-gebonden coalitiekrachten betrokken waren. Noord-Mudug stond onder controle van autonome gewapende troepen (unionisten). Deze troepen en de federatie-gebonden coalitiekrachten hadden gemengde controle over de stad Gaalkacyo.

Al-Shabaab, een door de VN als terroristische organisatie aangeduide groep, beheerst of beïnvloedt grote delen van Mudug, vooral het zuiden en centrale gebieden. Gebieden zoals Ba’adweyne, Amara en Qey’a wisselen regelmatig van controle tussen Al-Shabaab en overheids- of lokaal geallieerde strijdkrachten. De instabiliteit wordt versterkt door de zwakke aanwezigheid van overheidsdiensten en de onbetrouwbare bescherming van burgers.

Uit gegevens van ACLED over de periode 1 april 2023 – 21 maart 2025 blijkt dat er in Mudug 233 veiligheidsincidenten plaatsvonden, inclusief gevechten, explosies en geweld tegen burgers, met 1.841 slachtoffers. Hiervan waren Al-Shabaab en andere gewapende actoren betrokken bij meer dan de helft van de geregistreerde incidenten, waaronder directe aanvallen op burgerdoelen.

Gelet op de huidige situatie in Somalië, en in het bijzonder in regio’s zoals Mudug, bestaat er een reëel en aanzienlijk risico op ernstige schade bij terugkeer. Dit risico omvat zowel lichamelijke schade door willekeurig geweld en explosies als psychische schade door blootstelling aan gewelddadige conflicten.

Bij het nemen van de bestreden beslissing en na een zeer beperkt onderzoek van verzoeksters verhaal heeft tegenpartij in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur misbruik gemaakt van haar bevoegdheden door een beslissing te nemen zonder de individuele situatie van verzoekster in het geheel te hebben onderzocht.

Het CGVS heeft daarbij nagelaten de asielaanvraag in de zin van artikel 57/6 van de wet van 15.12.1980 ernstig en volledig te onderzoeken.”

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking heeft gevraagd de meest recente landeninformatie en

richtsnoeren voor te leggen aangaande de situatie in Somalië, deelt de verwerende partij op 17 oktober 2025 volgende informatie mee, onder verwijzing naar de weblinks:

- EUAA “Country Guidance: Somalia” van oktober 2025;
- EUAA “Country of Origin information Report Somalia: Country Focus” van mei 2025;
- EUAA “Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation” van mei 2025 ;
- EUAA “Country of Origin Information Query Somalia : Major political, security, and humanitarian developments” van 13 augustus 2025.

Volgend rapport wordt bijgevoegd:

- LIFOS, Migrationsverket “*Somalia - Female genital mutilation*” Report (translation) van 13 mei 2025.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de adjunct-commissaris over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoekster verklaart over de Somalische nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het dorp Ilbir, gelegen in het district Harardhere van de regio Mudug. Zij verklaart haar land en regio van herkomst te hebben verlaten en er niet naar te kunnen terugkeren omdat zij door haar paternale oom onder dwang zou zijn uitgehuwelijkt aan een oudere man die lid is van Al-Shabaab. Verzoekster haalt daarnaast aan dat zij in Somalië besneden is, dat zij hier tot op heden ernstige gevolgen van ondervindt en dat ze vreest dat zij bij terugkeer opnieuw zal worden besneden.

2.3.3.2. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar beschermingsverzoek, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig de artikelen 48/6, § 1, tweede lid en 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het indienen van zijn of haar verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn of haar identiteit en andere elementen ter staving van zijn of haar verzoek vast te stellen. Hij of zij dient daarbij, gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn of haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij of zij heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar verzoek om internationale bescherming en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van

verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van haar overeenkomstig de artikelen 48/6, § 1, tweede lid en 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster er voorafgaand aan het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op gewezen werd dat zij steeds de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat haar verzoek om internationale bescherming wordt verworpen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, Vragenlijst, 1. Voorafgaand advies). Tevens werd verzoekster bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op de medewerkingsplicht en op het feit dat het, voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, van uitermate groot belang is dat zij zicht biedt op haar werkelijke nationaliteit, herkomstregio en eventuele andere verblijfplaatsen voorafgaand aan haar komst naar België (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 16 juni 2025 (hierna: NPO), p. 2).

2.3.3.3. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster geen zicht biedt op een deelaspect van haar identiteit, met name haar leeftijd. De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat waar verzoekster bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming op 23 augustus 2023 verklaarde te zijn geboren op 20 december 2008, uit het leeftijdsonderzoek dat op 31 augustus 2023 werd uitgevoerd is gebleken dat zij op dat moment een geschatte leeftijd had van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,6 jaar, en aldus minstens 24 jaar oud was (AD, stuk 7, Beslissing van de dienst Voogdij van 13 september 2023). In haar verzoekschrift betwist verzoekster de intentie te hebben gehad om de Belgische autoriteiten te misleiden en herhaalt zij wat zij reeds tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft aangehaald in reactie op het resultaat van dit leeftijdsonderzoek, met name dat zolang zij zich kan herinneren haar verteld werd dat zij is geboren in 2008, dat zij niet in een ziekenhuis geboren is en dat zij geen weet heeft van een geboorteakte of enig ander document waarin haar geboortedatum en/of -plaats geregistreerd werd (NPO, p. 6). Deze loutere beweringen kunnen evenwel niet verklaren noch verschonen dat verzoekster zich tien jaar jonger verklaart dan zij in werkelijkheid is.

De Raad stelt overigens een inconsistentie vast in verzoeksters verklaringen, waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt dat zij haar beweerde leeftijd baseert op wat haar ouders haar hebben verteld. Volgens haar verklaringen zijn haar ouders immers uit elkaar gegaan toen zij twee jaar oud was en is zij sindsdien opgegroeid bij haar oom langs vaderszijde en diens vrouw. Verzoekster verklaart dat zij haar moeder na de scheiding niet meer gezien heeft en evenmin nog contact met haar heeft gehad. Haar vader zou overleden zijn toen zij vijf jaar oud was (NPO, p. 7-8, 16, 18). In die context houdt het geen steek dat zij van haar ouders zou hebben vernomen hoe oud ze is en zich dit nog kan herinneren. In haar verzoekschrift geeft zij aan dat onder haar 'ouders' haar oom en haar tante moeten worden verstaan bij wie zij verbleef nadat haar ouders van elkaar scheidden. Dit betreft evenwel een loutere toevoeging *post factum* die na reflectie tot stand is gekomen en derhalve niet kan overtuigen, te meer verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk tot tweemaal toe verwezen heeft naar "*mijn ouders*" en uit de stukken aanwezig in het administratief dossier niet blijkt dat zij het CGVS na ontvangst van de door haar gevraagde kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud nog opmerkingen heeft bezorgd, zodat zij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van haar persoonlijk onderhoud. Bij de DVZ verklaarde verzoekster dan weer dat haar grootmoeder haar vertelde dat zij vijftien is en dat ze twee maanden ouder is dan haar neef die ook vijftien is, wat weer een andere versie van de feiten is. Verder verklaarde zij daar dat de mensen die het leeftijdsonderzoek uitvoerden haar hebben gezegd dat ze tussen achttien en twintig jaar oud is, een loutere bewering die nog niet verklaart waarom zij zich vier tot zes jaar jonger voordoet (AD, stuk 7, Verklaring DVZ, vraag 4).

Verder beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot loutere speculaties waar zij oppert dat het mogelijk is dat haar tante en oom haar bewust hebben voorgelogen over haar werkelijke leeftijd. Verzoekster wijst erop dat zij nog een kleuter was op het moment dat zij bij haar oom en tante ging wonen en dat zij zelf geen idee heeft hoelang zij in totaal bij hen heeft verbleven. Er kan echter wel redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster een idee heeft of zij eerder tien dan wel twintig jaar bij haar oom heeft verbleven, te meer zij zich klaarblijkelijk wel herinnert dat zij vanaf de leeftijd van vijf à zes jaar het huishouden moest doen en op hardhandige wijze gedisciplineerd en uitgebuit werd. Zij stelt dat haar vrijheid erg beperkt was en dat zij bijvoorbeeld geen verjaardagen vierde, maar dit kan niet verklaren dat zij haar werkelijke leeftijd zou onderschatten met maar liefst tien jaar, louter omdat haar zou zijn verteld dat zij in 2008 geboren is. Het leeftijdsverschil van tien jaar tussen verzoeksters werkelijke leeftijd en de leeftijd die zij verklaart te hebben is dermate groot dat dit ook haar niet kan zijn ontgaan. Uit haar verklaringen noch uit andere elementen die voorliggen kan blijken dat zij beperkte intellectuele capaciteiten of geen notie van tijd heeft, waardoor het voor haar als pakweg twintigjarige niet duidelijk zou zijn geweest dat zij onmogelijk dezelfde leeftijd kon

hebben als een tienjarige. Verzoekster kan derhalve niet overtuigen waar zij in haar verzoekschrift voorhoudt dat de verklaringen van haar oom en tante het enige element waren waar zij kon op voortgaan om haar leeftijd te bepalen. Het mag overigens verbazen dat, hoewel haar geboorte nooit zou zijn geregistreerd en er geen documenten zouden zijn die haar exacte geboortedatum vermelden, zij wel met zekerheid kan zeggen dat ze op 20 december geboren werd (AD, stuk 7, Verklaring DVZ, vraag 4).

Aangezien haar leeftijd een essentieel element is van verzoeksters identiteit, vormt de vaststelling dat zij geen correct zicht biedt op haar leeftijd, wat een kernelement uitmaakt in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters relaas, zoals bepaald in artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Vervolgens dient erop te worden gewezen dat verzoekster geen zicht biedt op haar actuele netwerk in Somalië.

Verzoekster verklaart dat op heden haar beide ouders en haar (enige) volle broer overleden zijn, dat zij nog wekelijks contact heeft met haar drie halfzussen langs moederskant die bij haar grootmoeder in Mogadishu wonen, dat zij geen contact meer heeft met de paternale oom en diens vrouw bij wie zij zou zijn opgegroeid, en dat zij niemand anders meer in Somalië heeft (AD, stuk 7, Verklaring DVZ, vraag 18; NPO, p. 17-18).

Ze legt echter vage verklaringen af over het overlijden van haar vader, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt toegelicht als volgt: *“Zo stelt u dat hij overleed bij een clanconflict, maar weet u hier niets over. Zo weet u niet waarom er een clanconflict was, hoe het conflict evolueerde, wat de origine van het conflict was, door wie uw vader werd vermoord, waar hij precies werd vermoord en hoe jullie op de hoogte werden gebracht van zijn overlijden (NPO, p. 16-17).”* Ook haar verklaringen over het overlijden van haar broer M.H. zijn zeer oppervlakkig, daar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud enkel weet te vertellen dat haar broer gerekruteerd werd door Al-Shabaab en hij zo'n 3,5 à 4 jaar geleden overleden is. Verzoekster weet niet waar of in welke omstandigheden hij het leven liet (NPO, p. 18).

Verzoekster verklaarde verder dat er geen contact meer is geweest met haar moeder sinds zij gescheiden is van haar vader (NPO, p. 8). Zij wist wel te vertellen dat haar moeder nadien hertrouwd is met een zekere H.H. Haar gevraagd hoe zij hiervan op de hoogte is gebracht, antwoordde verzoekster: *“Ik kon pas contact leggen nadat ik in de problemen ben gekomen.”* (NPO, p. 17). Aldus blijkt dat verzoekster toch nog contact heeft gehad met haar moeder nadat die terugkeerde naar haar familie in Mogadishu, wat in tegenspraak is met haar eerdere verklaringen.

Wat de oorzaak van het overlijden van haar moeder betreft, blijken verzoeksters verklaringen niet te stroken met de inhoud van het door haar neergelegde overlijdensattest van 4 oktober 2023 (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 2). Daarin staat te lezen dat haar moeder volledig verbrand raakte door elektriciteit. Verzoekster verklaart echter dat haar moeder om het leven gekomen is in een woningbrand. Geconfronteerd met de vaststelling dat de doodsoorzaak volgens het overlijdenscertificaat *“verbranding door elektrocutie”* is, beaamt verzoekster dit en stelt zij dat de brand is ontstaan door een kortsluiting (NPO, p. 18). Deze uitleg strookt evenwel niet met het feit dat in het overlijdensattest letterlijk aangegeven wordt dat het lichaam van verzoeksters moeder verbrand werd door elektriciteit. Het heeft er dan ook alle schijn van dat verzoekster haar relaas aanpast in functie van de inconsistenties waarop zij wordt gewezen.

2.3.3.5. Wat haar voorgehouden herkomst uit het district Harardheere van de regio Mudug betreft, wijst verzoekster er in haar verzoekschrift terecht op dat zij uitgebreide verklaringen kon afleggen over haar dorp en de directe omgeving (NPO, p. 7, 8-9). Zij wijst verder in haar verzoekschrift op haar verklaringen over haar clanlijn (NPO, p. 6), die volgens haar bijdragen aan de geloofwaardigheid van haar afkomst uit het dorp Ilbir, gelegen in de regio Mudug, gelet op de door haar aangehaalde informatie over de aanwezigheid van haar subclan in de regio Mudug in Centraal-Somalië.

Te dezen dient te worden benadrukt dat verzoeksters oorspronkelijke herkomst uit het dorp Ilbir, gelegen in het district Harardhere van de regio Mudug, niet wordt betwist, maar wel dat zij daar effectief verbleven heeft van haar geboorte tot aan haar voorgehouden vertrek uit Somalië in juli 2023, zoals zij voorhoudt (NPO, p. 6-7). Zo erkent de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat verzoekster een redelijke kennis heeft van de lokale geografie van haar herkomstregio, maar wijst zij er tevens op dat verzoeksters kennis over andere essentiële zaken te beperkt is om te concluderen dat zij er de laatste jaren voor haar vertrek naar Europa heeft verbleven.

Hoger, onder punt 2.3.3.3., is reeds gewezen op de vaststelling dat verzoekster verklaart tien jaar jonger te zijn dan zij in werkelijkheid is, gelet op het resultaat van een leeftijdsonderzoek dat in haren hoofde werd uitgevoerd, wat betekent dat verzoekster de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op een periode van maar liefst tien jaar van haar jonge leven.

De adjunct-commissaris wijst in de bestreden beslissing voorts terecht op verzoeksters gebrekkige kennis van de meest recente droogteperiodes in haar herkomstregio, en licht dit toe als volgt:

“U verklaart dat er droogtes waren in 2011 en 2017 (NPO, p. 10). U verklaart dat het in 2017 niet voldoende regende, er geen oogsten waren op de velden, het vee problemen kreeg en er schaarste aan voedsel en water was (NPO, p. 11). U weet echter niet precies wanneer de droogte begon en u stelt dat die slecht enkele maanden – zo’n zes à zeven – duurde (ibid.). Nogmaals gevraagd wanneer de droogte van 2017 begon, stelt u dat het ergens aan het begin van het jaar begon (ibid.). U gevraagd of er ook in 2016 een droogte was, stelt u van niet (ibid.). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er van maart 2016 tot oktober 2017 een ernstige droogteperiode plaatsvond in uw regio (zie blauwe map, stuk 1). Gevraagd hoe het komt dat uw verklaringen zo verschillen van de objectieve informatie, zegt u dat u zich enkel de droogte van 2017 kan herinneren omdat het niet regende (NPO, p. 12). Het is geenszins geloofwaardig dat u als levenslang inwoner van Xarardhere-district en als lid van een huishouden wiens inkomsten sterk konden schommelen in functie van droogteperiodes – jullie hadden geiten (NPO, p. 19) en uw tante verkocht melk (NPO, p. 9) – niet zou weten dat deze droogte ook een groot deel van het jaar 2016 aanhield en u de lengte van deze droogte zo significant zou onderschatten.

U gevraagd of er nog periodes van droogte waren voor uw vertrek verklaart u van niet (NPO, p. 12). Gevraagd of er na 2017 nog een droogte is geweest, zegt u dit niet gezien te hebben en verklaart u dat de regen soms een tijdje uit bleef, maar u zich geen gekende droogte kan herinneren na 2017 (NPO, p. 12). Gevraagd of u zich een droogte herinnert in 2021 en 2022, verklaart u van niet (ibid.). Uit objectieve informatie blijkt echter dat er zo’n jaar voor uw vertrek uit Ilbir nog een significante droogte heerste in uw regio van november 2021 tot april 2022 (zie blauwe map, stuk 1). Het is opnieuw geenszins aannemelijk dat u recentelijk afkomstig zou zijn uit Ilbir, maar u geen enkele notie zou hebben van de meest recente droogte van 2021 en 2022. Geconfronteerd met de informatie waarover het CGVS beschikt, stelt u enkel herinneringen te hebben van de droogte in 2011 en 2017 (NPO, p. 12), hetgeen deze opvallende lacune in uw kennis niet uitklaart.

U legt ook opmerkelijke verklaringen neer over het werk van de vrouw van uw paternale oom, [F.]. Zo verklaart u dat ze melkboerin was en melk kocht van de nomaden en dit doorverkocht (NPO, p. 9). Gevraagd of [F.] nog werk had in de periode van de droogtes, antwoordt u instemmend en stelt u dat ze nog melk verkocht (NPO, p. 11). Gevraagd welke invloed de droogte op haar werk had, ontwijkt u de vraag en zegt u dat ze enkel melk had die ze kon verkopen (ibid.). Opnieuw gevraagd welke invloed dat de droogte op haar werk had, stelt u plots dat ze in de periode van de droogtes geen melk meer kon verkrijgen van de nomaden omdat het vee onvoldoende water en hooi had (ibid.). Het is opvallend dat u niet van bij het begin duidelijke en eenduidige verklaringen kan afleggen over de impact van de droogte op het werk van [F.] en u uw verklaringen telkens aanpast naar aanleiding van de vragen die worden gesteld.”

Verzoekster repliceert dat zij uitgebreide verklaringen heeft gegeven omtrent de droogteperiode van 2017, maar betwist niet dat zij geen duidelijke en eenduidige verklaringen heeft afgelegd over de impact van deze droogte op haar leven en dat van het gezin waar zij deel van uitmaakte. Dit klemmt des te meer daar zij in haar verzoekschrift aangeeft dat er voordien nog in beperkte mate water beschikbaar was, maar het pas in 2017 was dat zij de droogte als precair heeft beschouwd. Waar verzoekster nog aangeeft dat zij *“het moeilijk vindt de exacte gebeurtenissen in de tijd te situeren”*, biedt zij geen verklaring noch verschoning voor het feit dat zij geen enkele notie blijkt te hebben van de droogte die haar herkomstregio in 2021 en 2022 trof, toen zij daar volgens haar verklaringen nog aanwezig zou zijn geweest.

Ook verzoeksters kennis van de veiligheidsincidenten die zich in haar regio hebben voorgedaan blijkt uiterst gebrekkig. Dienaangaande zet de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteen:

“U verklaart dat er nooit gevechten plaatsvonden in uw regio (NPO, p. 12-13). Gevraagd welke incidenten er plaatsvonden tussen de Somalische regering en Al-Shabaab in uw regio, stelt u dat u zich geen gevechten kan herinneren (NPO, p. 13).

Gevraagd wat u zich herinnert over de aanval die plaatsvond in uw dorp op 26 januari 2023, kaatst u de vraag terug en vraagt u over welk incident men het heeft (NPO, p. 13). Opgemerkt dat het CGVS over informatie beschikt over een incident dat plaatsvond op 26 januari 2023 waarbij de overheidstroepen samen met uw clan, de Habar Gedir, vochten tegen Al-Shabaab in uw dorp (zie Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), Dashboard [filters: Region: Mudug - Xarardheere, Event Date: 18/08/2014-24/12/2023], s.d., <https://acleddata.com/dashboard/#/dashboard> [geraadpleegd op 10/07/2025], (zie blauwe map stuk 2)), antwoordt u dat dit niet klopt en u er niets over hoorde (ibid.), hetgeen niet kan overtuigen aangezien u uw dorp pas in juli 2023 zou verlaten hebben (verklaring DVZ, punt 5 en 10; NPO, p. 7).

U verklaart tevens dat er nooit gevechten plaatsvonden in Deegaan, een dicht buurdorp van Ilbir dat u correct weet te situeren (NPO, p. 15). Opgemerkt dat op 21 januari 2023 de overheidstroepen, samen met uw clan, de Habar Gedir, vochten tegen Al-Shabaab in het dorp Deegaan, zegt u daar niets over te weten (ibid.), hetgeen opmerkelijk is gezien de geografische nabijheid van Deegaan en de vaststelling dat uw eigen clan betrokken was bij dit conflict (zie blauwe map stuk 2 en 3).

[...]

Ook vonden vele incidenten plaats in Harardhere waar u niets over weet (NPO, p. 15 en blauwe map stuk 2)."

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat *"zij in het voorjaar van 2023 wel de gevechten heeft ervaren die er zijn geweest, en dat zij dit aldus ook verklaard heeft bij het CGVS (CGVS, p. 13 en p. 14), doch had zij geen kennis van de specifieke veiligheidsincidenten waarnaar gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud"*. De Raad kan evenwel slechts vaststellen, in navolging van de adjunct-commissaris, dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat er geen gevechten plaatsvonden tussen de Somalische regering en Al-Shabaab in haar dorp en dat zij zich evenmin herinnert dat dergelijke gevechten plaatsvonden in de regio (NPO, p. 12-13). Geconfronteerd met informatie over gevechten die plaatsvonden in respectievelijk haar dorp op 26 januari 2023 en in het buurdorp Deegaan op 21 januari 2023, blijkt zij hier geen kennis van te hebben en ontkent ze zelfs dat het gevecht in haar dorp heeft plaatsgevonden (NPO, p. 14-15). Ter verklaring van haar gebrekkige kennis van de veiligheidsincidenten in haar regio benadrukt verzoekster herhaaldelijk dat zij niet verder kwam dan haar eigen dorp en dat zij enkel thuis werkte (NPO, p. 12, 13, 14, 15, 26). Uit haar verklaringen blijkt evenwel niet dat zij geheel verstoken was van informatie over de ruimere regio, aangezien zij meerdere omringende dorpen kan opsommen waar zij nooit naartoe zou zijn gegaan, maar die zij kent omdat zij hierover hoorde van haar tante, die melk kocht van nomaden die haar vertelden vanwaar ze kwamen en of het daar regende (NPO, p. 9). Verzoekster weet ook te vertellen dat op een gegeven moment de controle over de districtsstad werd overgenomen door de overheid, vermeldt de militie Mawala Asle, die elders in opstand zou zijn gekomen tegen Al-Shabaab, en heeft weet van een luchtaanval op Al-Shabaab in Dumaaye in 2023 (NPO, p. 13-14). Verzoekster kan bijgevolg niet overtuigen in zoverre zij haar onwetendheid omtrent gedocumenteerde gevechten in haar dorp en de onmiddellijke omgeving ervan toeschrijft aan haar vermeend geïsoleerd bestaan in haar dorp.

2.3.3.6. Gelet op wat voorafgaat, blijft verzoekster in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat zij tot aan haar voorgehouden vertrek uit Somalië in juli 2023 in Ilbir, gelegen in de regio Mudug, heeft verbleven. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die zich daar zouden hebben afgespeeld en die de aanleiding zouden hebben gevormd voor haar vertrek, met name het gedwongen huwelijk met een man die een ouder lid van Al-Shabaab was en haar gedurende een week zou hebben mishandeld en misbruikt.

Aan de geloofwaardigheid van deze problemen wordt bijkomend afbreuk gedaan door verzoeksters vage verklaringen over de man met wie zij onder dwang zou zijn moeten huwen. De adjunct-commissaris overweegt dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt: *"Zo weet u niet veel over de man met wie u moest huwen. U wist dat hij reeds getrouwd was, maar niet met wie, hoeveel kinderen hij had of wat hun geslachten of hun namen waren (NPO, p. 24). Voorts weet u ook niet welke functie en taken hij vervulde binnen Al-Shabaab of sinds wanneer hij al Al-Shabaab-lid was (NPO, p. 25). Verder weet u ook niet precies waarom het huwelijk tot stand kwam. Zo weet u niet wie het initiatief nam, om welke reden u werd uitgehuwelijkt, of uw paternale oom een beloning zou krijgen en waarom het Al-Shabaab-lid toestemde op de vraag van uw paternale oom om u uit te huwen (NPO, p. 23-25)."*

Het betoog in het verzoekschrift dat verzoekster voor haar gedwongen huwelijk met de man weliswaar af en toe van hem had gehoord maar voordien nog nooit met hem had kennism gemaakt en zij slechts gedurende zeven dagen bij hem verbleven heeft, in welke periode zij seksueel mishandeld en uitgebuit werd, neemt niet weg dat zij deze man identificeert als de bron van haar vrees bij terugkeer en derhalve van haar mag worden verwacht dat zij zich over hem en het huwelijk met hem zou informeren, te meer de man geen totaal onbekende voor haar was aangezien zij voordien al van hem had gehoord. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij over deze man enkel informatie had kunnen vragen aan haar oom of tante, maar gaat eraan voorbij dat zij volgens haar verklaringen de hulp inriep van een vriendin van haar tante die in de buurt woonde en die haar duidelijk ter wille was, aangezien zij verzoekster hielp naar Mogadishu te vluchten en daarvoor contact opnam met haar oma, met wie verzoekster tot op heden contact heeft (NPO, p. 17, 21, 26).

De Raad merkt bijkomend op dat verzoekster geen coherente verklaringen heeft afgelegd over de leeftijd van deze man. Bij de DVZ verklaarde ze dat hij ouder dan vijftig is (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 16b; fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, *"Motief voor de immigratie naar België"*). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS laat verzoekster echter optekenen dat de man tussen de veertig en vijftig jaar oud is (NPO, p. 24).

Verzoekster heeft ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de vraag of zij al dan niet gehuwd is met deze man. Bij de DVZ gaf verzoekster aan dat zij verloofd is met de man sinds 28 juni 2023 en verklaarde zij verder: *"Ik denk niet dat wij ooit getrouwd werden"* (Verklaring DVZ, vragen 16a en 16b). Tijdens haar vrij relaas verklaarde verzoekster echter het volgende: *"Ik weet niet waar de huwelijksverbintenis plaatsvond, plotseling zei mijn oom dat ik met de man getrouwd was, ik was zijn vrouw."* (NPO, p. 20). Verder in het gehoor bevestigt verzoekster dat de nika de 28ste plaatsvond en dat zij daarbij vertegenwoordigd werd door haar oom, die haar die dag zelf zei dat ze getrouwd is (NPO, p. 24). Uit deze verklaringen blijkt aldus duidelijk dat het huwelijk met de man wel degelijk voltrokken werd op 28 juni 2023, en zij dus niet louter verloofd

waren, zoals verzoekster bij de DVZ nog beweerde, nog daargelaten dat het gelet op de strenge religieuze context waarin zij haar relaas situeert geen steek houdt dat zij gedurende een week met de man zou hebben samengewoond zonder dat zij effectief gehuwd waren.

2.3.3.7. Inzake de door verzoekster reeds ondergane vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) en de door haar aangehaalde vrees om bij terugkeer opnieuw een besnijdenis te moeten ondergaan, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat uw vrouwelijke genitale verminking (VGV) betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. U legt hiervan ook een attest neer (groene map, stuk 1). U haalt voor het CGVS zelf géén concrete vrees bij een terugkeer naar Somalië aan omwille van uw al ondergane VGV type III (NPO, p. 5). Op de DVZ verklaarde u wel dat u vreesde dat u opnieuw zou moeten intrekken bij de man aan wie u werd uitgehuwelijkt en u na elke (hypothetische) bevalling opnieuw besneden zou worden (vragenlijst CGVS, punt 4), zoals ook uw advocaat aanhaalde op het CGVS (NPO, p. 27). Zoals hierboven beargumenteerd kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk. Uit de landeninformatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt voorts niet dat er een systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling, een scheiding of voorafgaand aan een volgend huwelijk in Somalië. Het principe van maagdelijkheid is immers niet meer van toepassing. In die omstandigheden dient dan ook te worden geconcludeerd dat er in casu goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat u bij een terugkeer niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

U stelt verder met uw besnijdenisattest te willen aantonen dat u ernstig verminkt bent en u hierdoor verschillende problemen heeft gekend gedurende uw leven (NPO, p. 5). Zo stelt u hierdoor urineproblemen te hebben gekend, net als problemen tijdens uw maandstonden omdat het bloed traag druppelde, waardoor u pijn aan uw baarmoeder kreeg en u ook moest overgeven (ibid.). Voorts verwijst u opnieuw naar de niet-geloofwaardig geachte problemen omtrent uw gedwongen huwelijk door te stellen dat u een zeer pijnlijk (eerste) seksueel contact met die man beleefde. Er kan op basis hiervan geen reële en/of actuele vrees bij terugkeer worden vastgesteld.

Ter zake dient nog opgemerkt dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

U haalde verder geen andere redenen aan inzake uw VGV. Uit uw verklaringen kan derhalve niet worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV.

Er dient nog toegevoegd dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient u bijgevolg voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure.”

De Raad merkt op dat uit het neergelegde medisch attest van 3 november 2023 blijkt dat verzoekster VGV type III heeft ondergaan (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 1).

De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer “daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld” en “daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard”, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De internationale bescherming waarin het Verdrag van Genève voorziet heeft tot doel de verzoeker tegen mogelijke vervolging te beschermen en niet de schade van een reeds ondergane vervolging te herstellen. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is overigens niet dienstig om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden dat voortvloeit uit een reeds ondergane vervolging, nu dit lijden er is,

ongeacht de beschermingsstatus die de betrokkene desgevallend geniet. Waar niet wordt betwist dat VGV een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan en voor hen levenslang blijvende gevolgen kan hebben, zowel op lichamelijk als mentaal vlak, gaat het niet op te stellen dat het recht op lichamelijke integriteit van de betrokken vrouwen opnieuw wordt geschonden, louter door het voortdurende karakter van de reeds ondergane VGV, dat voortvloeit uit de gevolgen ervan, en derhalve deze permanente gevolgen gelijk te stellen aan daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Verzoekster voert een vrees voor herbesnijdenis in Somalië aan. De VGV waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, wordt gekwalificeerd als een eerdere vervolging.

De beoordeling of de vrees van verzoekster voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat verzoekster, gezien haar individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42).

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, vierde lid van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie overweegt als volgt: “51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning).

De Raad onderstreept in dit verband dat de bewijskracht die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de vervolgingsgrond die de om bescherming verzoekende persoon aangegeven heeft (cfr. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: “(...) De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”).

Aangezien verzoekster reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (*“reasonable degree of likelihood-test”*) (cfr. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging zich situeert in het kader van het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg is de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde (cfr. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, tevens rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;*
- e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”*

Uit het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië te worden blootgesteld aan vervolging, haar specifieke en individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Hierbij past het om de beschikbare landeninformatie over alle vormen van VGV, zoals infibulatie, alsook het risico op herinfibulatie nader te bekijken.

De Raad neemt hiervoor volgende landeninformatie en richtlijnen, beschikbaar in het rechtsplegings-dossier, in overweging:

- EUAA, *Country Guidance Somalia*, van oktober 2025, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Country Focus*, van mei 2025;
- LIFOS, Migrationsverket en CEDOCA, *Somalia Female genital mutilation” Report (translation)*, van 13 mei 2025;
- EUAA, *COI Query. Somalia*, 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, *Somalia – Female Genital Mutilation*, 14 September 2022; Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, *The Somali Health and Demographic Survey 2020* en DIS, *COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)*, van februari 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend, inclusief Zuid- en Centraal-Somalië, Puntland en Somaliland. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan, met infibulatie als de meest voorkomende vorm van VGV (zgn. faraonische besnijdenis, type III) (64 %). Volgens meerdere bronnen neemt de VGV-prevalentie niet af, maar is er wel een daling merkbaar van het aantal infibulaties. VGV wordt gewoonlijk uitgevoerd tot de leeftijd van vijftien jaar. Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal

Somaliërs zich verzet tegen VGV en overweegt om zijn of haar dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uit wel een voorkeur voor een sunni-besnijdenis (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er naargelang de verschillende regio's in Somalië geen onderscheid in prevalentie en het ondergaane type van VGV is. Ook de sociaal-economische levensomstandigheden, het opleidingsniveau en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Ondanks het constitutionele verbod op VGV, ontbreekt het Somalië aan nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt. In 2024 werd Galmudug de eerste staat die alle vormen van VGV verbodt, hoewel de handhaving beperkt blijft. Somalische vrouwen hebben verder te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot rechtsbescherming.

De beslissing tot het uitvoeren van VGV en de gevolgen van het niet-besneden zijn, kunnen niet los worden gezien van de sociale structuur van Somalië, waar het collectieve niveau sterk doorwerkt in individuele beslissingen. De beslissingsvrijheid van een Somalisch meisje of vrouw moet worden begrepen in het licht van voormeld collectief gedachtepatroon en de prevalerende patriarchale structuur van de samenleving. De familie en clan hebben een centrale plaats in het leven van een Somalisch meisje of vrouw, die van haar sociaal netwerk afhankelijk is voor de bescherming en het uitoefenen van haar rechten. Het huwen en het stichten van een familie betreffen verder de fundamenteën van de Somalische samenleving, waarbij het voor een jonge Somalische vrouw in de meeste delen van Somalië ondenkbaar is om ongehuwd te blijven. Voor de huwbaarheid van een Somalisch meisje/vrouw is het hierbij belangrijk dat haar maagdelijkheid niet ter discussie staat. De beschuldiging geen maagd meer te zijn, is het grootste stigma dat een ongehuwd meisje of vrouw kan dragen. Traditioneel is VGV, en in het bijzonder infibulatie, gelinkt aan de onmogelijkheid om seksuele betrekkingen te hebben, zodat het meisje of de vrouw als maagd zal worden beschouwd. Volgens de meerderheid van de geraadpleegde bronnen bemoeilijkt het niet-besneden zijn de huwelijkskansen van het meisje. Informatie over meisjes die geen VGV hebben ondergaan, verspreidt zich en leidt tot stigmatisering, discriminatie, het verspreiden van geruchten, sociaal isolement, verdenkingen van voorhuwelijks seksuele betrekkingen en reputatieschade voor de gehele familie. Een niet-besneden meisje of vrouw wordt als onrein beschouwd. UNFPA (*United Nations Population Fund*) gaf in december 2023 aan dat veel clans VGV noodzakelijk achten, waarbij het niet-besneden zijn sancties met zich meebrengt. Zowel vanuit de familiale context, de clan, als de ruimere gemeenschap – bijvoorbeeld klasgenoten van het meisje – kan aanzienlijke sociale druk worden uitgeoefend om een besnijdenis te ondergaan, wat het moeilijk maakt om dit te weigeren of te vermijden. In grootsteden, zoals Mogadishu, kan het gemakkelijker zijn om het niet-besneden zijn te verbergen, al blijft het zeer ongebruikelijk dat een familie de praktijk van VGV volledig naast zich neerlegt. Sommige moeders slagen erin hun dochters te beschermen. De mogelijkheid om dit te doen, hangt af van de persoonlijkheid van de moeder, of zij de nodige volharding in deze beslissing kan waarmaken en zich kan verzetten tegen de psychologische druk van zowel de familie als de samenleving. De familie zal een ruim draagkrachtig netwerk nodig hebben, dat hun kijk op VGV deelt. Zelfs indien de moeder zich verzet tegen VGV, kan het gebeuren dat de ruimere familie het meisje, zonder medeweten van de ouders, alsnog besnijdt, dan wel dat het meisje hier bij het opgroeien zelf om vraagt, vanwege aanhoudende druk van haar leeftijdsgenoten.

Geïnfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie met het oog op seksuele betrekkingen in het kader van een huwelijk, om een bevalling mogelijk te maken of omwille van medische en/of gezondheidsredenen. De desinfibulatie kan worden uitgevoerd door een besnijdstster, een vroedvrouw of door de echtgenoot van de vrouw zelf. Dit laatste komt voornamelijk voor in Zuid-Somalië. De gevolgen en het risico op stigmatisering voor een gedesinfibuleerde jonge ongehuwde vrouw of meisje, hangen af van de context waarin zij leeft en de verwachtingen van haar familie en van haar toekomstige echtgenoot, die kan eisen dat zijn vrouw vóór het huwelijk opnieuw geïnfibuleerd wordt. Er wordt gerapporteerd dat getrouwde vrouwen gedesinfibuleerd kunnen worden in een ziekenhuis zonder dat iemand dit weet, op de echtgenoot na. Deze ingreep behoort tot de privésfeer van het gezin, maar ook dit lijkt af te hangen van de voorkeur die de man heeft voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw.

Het opnieuw (gedeeltelijk) dichtnaaien of herinfibulatie kan voorkomen in verschillende situaties, bijvoorbeeld: na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. De keuzevrijheid die het meisje of de vrouw hierin heeft, is afhankelijk van de situatie waarin zij zich bevindt.

Specifiek wat betreft herinfibulatie na een bevalling, blijkt uit de landeninformatie onder meer het volgende. Hoewel een bron van UNFPA aangeeft dat herinfibulatie in Somalië vaak voorkomt (“*very common*”) – er zijn geen geografische verschillen en het wordt beschouwd als een onderdeel van de bevalling – gebeurt dit niet systematisch. De herinfibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of, indien deze weigert of niet over de

vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijdstster.

De landeninformatie biedt geen eenduidig zicht op de manier waarop beslist wordt om een herinfibulatie uit te voeren. Hoewel over het algemeen sprake is van een keuzevrijheid voor de vrouw, kan die keuzevrijheid beperkt, beïnvloed of niet-gerespecteerd worden door de mening van de echtgenoot, van haar familie of van de aanwezige vroedvrouw, waartegen de vrouw zich moeilijk kan verzetten. Het kan dus voorkomen dat een vrouw een herinfibulatie ondergaat ondanks haar verzet of zonder dat zij hierover voorafgaandelijk werd geconsulteerd. De vrouw kan ook 'vrijwillig' opteren voor een herinfibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om haar echtgenoot seksueel tevreden te houden of omdat zij het oncomfortabel vindt om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben. Ook de gezinssituatie van de vrouw, met name haar burgerlijke status en de vraag of ze al kinderen gebaard heeft, kan een rol spelen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie. Er wordt gerapporteerd dat herinfibulatie een grotere rol kan spelen bij vrouwen die jong genoeg zijn om kinderen te baren. De landeninformatie preciseert echter niet over welke leeftijdsgrens het zou gaan. Een UNICEF-bron wijst erop dat het opnieuw dichtnaaien herhaald wordt na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen. Een bron rapporteert dat herinfibulatie na bevalling minder van belang is bij gehuwde vrouwen omdat de vraag naar maagdelijkheid niet meer speelt, maar sluit dit niet uit. Hoewel het meestal de vrouw is die hiervoor kiest (al dan niet onder druk van haar familie en/of echtgenoot), kan dit ook tegen haar wil gebeuren na de bevalling en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing genomen door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Ook hier kunnen het standpunt van de echtgenoot en zijn voorkeur voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw en de druk die een vrouw voelt aldus relevant zijn.

Verder kan ook het type van de reeds ondergane VGV een rol spelen. Een bron rapporteert dat vrouwen die een sunni-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden, hoewel ze hiertoe onder druk kunnen worden gezet. Er wordt gerapporteerd dat meisjes die een sunni-besnijdenis hebben ondergaan, wordt verweten dat ze "onrein" zijn en niet in staat worden geacht om hun seksuele verlangens te controleren.

Om het risico op herinfibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening worden gehouden met de globale context van de vrouw en kan de behandeling van andere vrouwen in de familie inzicht verschaffen in de manier waarop naar VGV wordt gekeken en dit wordt toegepast. Het is derhalve gepast te wijzen op het fundamenteel belang van het persoonlijk onderhoud om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die verzoeksters situatie kenmerken om deze naar behoren te kunnen beoordelen.

In het EUAA-rapport *"Country Guidance. Somalia"* van oktober 2025 worden in het kader van VGV drie risicoprofielen onderscheiden:

(1) Voor meisjes die geen VGV hebben ondergaan, bestaat er in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging in heel Somalië.

("A well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the case of girls who have not undergone FGM/C in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, as in Somalia, FGM/C is a widespread and deeply rooted practice, predominantly carried out on underage girls.")

(2) In het uitzonderlijke geval van vrouwen die niet aan VGV werden onderworpen moet bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster alsnog aan VGV zal worden onderworpen, rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat, de traditie binnen en de standpunten van haar familie over deze praktijk en het thuisgebied. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen.

("For a woman in Somalia, not to have been subjected to FGM/C is very exceptional. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration. In the exceptional case that a woman had not undergone FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood, to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age (...) Marital status (...) Tradition and the views of family on the practice (...) Home area (...).")

(3) Voor vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, wordt een onderscheid gemaakt naargelang type besnijdenis. Vrouwen die type III (infibulatie) ondergaan hebben, kunnen geheerinfibuleerd worden, bijvoorbeeld na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet "correct" is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. Vrouwen die een mildere vorm (type I of type II) ondergaan hebben, kunnen in bepaalde gevallen onderworpen worden aan een infibulatie (type III).

Er is uiteenlopende informatie wat betreft de prevalentie van verschillende vormen van herhaalde VGV. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet niettemin rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan.

("There is diverging information regarding the prevalence of different forms of repeated FGM/C. Nevertheless, the following considerations can be highlighted and the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for woman and girls who have been subjected to FGM/C to undergo FGM/C again in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age and marital status (...) Other (family) perceptions and traditions (...) Type of FGM/C experienced (...).")

Verzoeksters geval situeert zich in categorie 3. Hieruit volgt dat het gegeven dat verzoekster op heden reeds is besneden (VGV type III), een belangrijk element vormt dat moet worden betrokken bij de beoordeling of er in haren hoofde goede gronden bestaan om aan te nemen dat ze daadwerkelijk zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Somalië, maar dat dit gegeven op zich niet voldoende is. Uit de voormelde landeninformatie blijkt immers duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is systematisch een risico loopt op herinfibulatie bij een terugkeer naar Somalië. Vrouwen die een type III- infibulatie ondergaan hebben, kunnen geherinfibuleerd worden, zoals na desinfibulatie en na een bevalling, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen of verkrachting "om de eer te herstellen" of na een scheiding.

Een individuele beoordeling dringt zich aldus op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities en het type VGV dat werd ondergaan. Uit de voormelde beschikbare landeninformatie volgt duidelijk dat het risico op herinfibulatie afhankelijk is van het individueel profiel van het meisje of de vrouw.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd wat zij precies vreest in verband met de VGV ter staving waarvan zij voormeld medisch attest heeft neergelegd. Verzoekster antwoordde dat zij enkel wou aantonen dat zij ernstig verminkt is door de VGV die zij onderging, waarna zij de fysieke gevolgen ervan verder toelichtte (NPO, p. 5). Aldus verwees verzoekster naar de voortdurende gevolgen van de door haar reeds ondergane VGV, waaromtrent hoger reeds is gesteld dat zij geen aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming. Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij haar vrees voor een eventuele herbesnijdenis bij terugkeer naar Somalië louter verbindt aan het gedwongen huwelijk met een lid van Al-Shabaab dat voor haar de aanleiding zou hebben gevormd om het land te verlaten maar waaraan omwille van de hoger aangehaalde redenen geen geloof wordt gehecht (AD, stuk 7, Vragenlijst, vraag 3.4). De kritiek in het verzoekschrift dat de tegenpartij geheel heeft nagelaten om haar verdere vragen te stellen over de wijze waarop zij in het verleden werd besneden, het aantal keren dat zij werd besneden en de medische complicaties hiervan, alsook wie deze besnijdenis heeft uitgevoerd en op welke leeftijd, doet niets af aan het feit dat verzoekster zelf geen concrete vrees omwille van de door haar reeds ondergane VGV heeft aangevoerd. De Raad wijst er ten andere op dat op basis van het voorgelegde medisch attest niet wordt betwist dat verzoekster een VGV type III heeft ondergaan en dat verder uit haar verklaringen blijkt dat zij besneden werd door de vrouw van haar paternale oom toen ze zes jaar oud was (AD, stuk 7, Vragenlijst, vraag 3.5; NPO, p. 16).

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift enerzijds op dat zij een vrouw van vruchtbare leeftijd is en het risico loopt om, na een bevalling of met het oog op seksueel contact, te worden herbesneden in geval van terugkeer naar Somalië, maar geeft anderzijds (terecht) aan dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat herinfibulatie na een bevalling een zeer wijdverspreide praktijk is en dat het risico hierop context-afhankelijk is en vooral speelt bij vrouwen die na een bevalling of medische ingreep onder druk staan om opnieuw te worden genaaid.

Aldus is het van belang te weten of verzoekster reeds getrouwd is (geweest) en of zij reeds zwanger is geweest. Verzoekster heeft weliswaar als 27-jarige, volgens het resultaat van het leeftijdsonderzoek, nog steeds een leeftijd waarop ze kinderen kan krijgen en "huwbaar" is, maar zij blijkt zoals gesteld tien jaar ouder te zijn dan ze voorhoudt en biedt daardoor geen zicht op een betrekkelijk lange periode van haar jeugdig leven. Zij beweert thans nog steeds getrouwd te zijn met de man aan wie zij door haar paternale oom zou zijn uitgehuwelijkt, maar aan dit gedwongen huwelijk wordt geen geloof gehecht. Zij legt verder bijzonder vage en onaannemelijke verklaringen af over haar verblijfssituatie in België. Zij verklaart in België samen te wonen met een jongen met wie zij "ergens verwant" is en die zij "gewoon op straat" zou zijn tegengekomen, waarna zij in gesprek gingen en telefoonnummers uitwisselden. De jongen in kwestie is volgens verzoekster geen directe maar verre familie, "ergens in de stamboom". Gevraagd waarom zij met deze persoon samenwoont, geeft verzoekster aan dat zij bij hem terecht kon omdat zij vanuit het opvangcentrum moeilijk op haar werk raakte omwille van de afstand en omdat zij er problemen had met haar gezondheid (NPO, p. 3). Dat

verzoekster om louter praktische en medische redenen haar plek in het opvangcentrum zou verlaten om te gaan samenwonen met een man die niet rechtstreeks met haar verwant is en die zij zou hebben leren kennen op straat, kan, gelet op het taboe dat binnen de zeer conservatieve Somalische samenleving rust op nauwe contacten buiten het huwelijk met personen van het andere geslacht, geenszins overtuigen. Nu zij in gebreke blijft een duidelijk en eerlijk zicht te bieden op haar huidige familiale situatie en netwerk in Somalië, wordt vastgesteld dat verzoekster zelf meent dat de percepties en tradities binnen haar familie inzake VGV niet van die aard zijn dat deze haar blootstellen aan een risico op herinfibulatie. De voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat verzoekster haar voorgehouden profiel van alleenstaande en kinderloze jonge vrouw niet aannemelijk maakt, noch dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst niet zal kunnen weerstaan aan sociale druk om opnieuw te worden besneden na een bevalling of voor een huwelijk.

De Raad wijst er nog op dat uit het door verzoekster voorgelegde medische attest niet kan blijken dat zij op heden gedesinfibuleerd is en dat er verder geen indicaties zijn dat zij het voornemen heeft om in België of elders een hersteloperatie te ondergaan.

Het voorgaande in acht genomen, stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekster onvoldoende risicobepalende omstandigheden blijken die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan herinfibulatie zal worden onderworpen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie, verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, dient de Raad vast te stellen dat *in casu* goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

2.3.3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoekster weigert een zicht te bieden op haar werkelijke identiteit en profiel, haar herkomst en verblijfplaats(en) voorafgaand aan haar komst naar België, het netwerk waarover zij desgevallend nog beschikt in haar land van herkomst, en de redenen voor haar vertrek uit Somalië. Het is nochtans de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin faalt. In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoekster voor haar komst naar België, over haar reële problemen en over de vraag of zij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster het door haar eigen toedoen onmogelijk om haar werkelijke nood aan bescherming in te schatten en is de verwijzing in haar verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in de regio Mudug niet dienstig. De Raad wijst erop dat verzoekster het bestaan van zulke nood *in concreto* dient aan te tonen en daarbij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en haar persoon en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.4.2. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS op 16 juni 2025. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters voorgehouden regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte vraag om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,
N. DENIES,
S. WILLAERT,
T. LEYSEN,

kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO